

“Για την υπεράσπιση της ιστορικής μνήμης”

Τις τελευταίες μέρες έχουν λάβει χώρα ορισμένα γεγονότα για τα οποία θεωρώ υποχρέωση μου να τοποθετηθώ, αφού όχι μόνο με θίγουν στο μέγιστο δυνατό βαθμό, αλλά και γιατί επιχειρούν να δημιουργήσουν πολιτικά συμπεράσματα τα οποία είναι εχθρικά και διατυπώνονται με έναν πρωτοφανή κυνισμό.

Τα πιο σημαντικά από αυτά τα γεγονότα είναι οι δηλώσεις της Ζωής Κωνσταντοπούλου στο δικαστήριο του μπάτσου-δολοφόνου Κορκονέα και το άρθρο του δημοσιογράφου Γιώργου Δελιχά στην εφημερίδα των Συντακτών με τίτλο “Ενοχοποιούν τον Αλέξη για να σπάσουν τα ισόβια”.

Γύρω από τις συγκεκριμένες πολιτικές γραμμές συντάσσονται όσοι βρίσκονται με το μέρος της πολιτικής αγωγής, ορισμένοι κακόβουλα και άλλοι από καλή πρόθεση, όπως ο πρώην διευθυντής του σχολείου μας Γιώργος Θαλάσσης, αφού οι συγκεκριμένες θέσεις έχουν ένα υποτιθέμενο προοδευτικό πρόσημο.

Ας δούμε όμως για ποιο λόγο οι συγκεκριμένες θέσεις, επί της ουσίας αναπαράγουν μία αντιδραστική διαλεκτική που ενισχύει τις απόψεις του ακροδεξιού/φασιστικού/ εθνικιστικού/ πόλου.

Στην τελευταία συνεδρία του εφετείου του Κορκονέα, οι συνήγοροι υπεράσπισης του κατέθεσαν αίτημα προς την έδρα να διαβαστεί το κείμενο που είχα δημοσιεύσει το 2015 με τίτλο “Ρέκβιεμ για ένα ταξίδι χωρίς επιστροφή”, το οποίο αποτυπώνει την αντικειμενική αλήθεια, τόσο σχετικά με τα γεγονότα εκείνης της βραδιάς, όσο και σχετικά με τις επιλογές και την στάση ζωής του Αλέξανδρου.

Για έναν αμετανόητο δολοφόνο όπως ο Κορκονέας είναι πολύ λογικό να βασίζει την υπεράσπιση του στο γεγονός ότι ο Αλέξανδρος ήταν ένας αναρχικός μαθητής. Είναι η νοηματική συνέχεια της δήλωσης του σε προηγούμενη συνεδρία (εξαιτίας της οποίας παραιτήθηκε και ο Κούγιας) στην οποία δήλωνε αμετανόητος σχετικά με την δολοφονία του Αλέξανδρου καθώς δεν ήταν ένας απλός 15χρονος αλλά ήταν αντιεξουσιαστής. Για τον Κορκονέα η δολοφονία του Αλέξανδρου δεν ήταν τίποτα παραπάνω από την τήρηση των αστυνομικών καθηκόντων του, την ένοπλη υπεράσπιση της κοινωνικής ειρήνης που κράτος και κεφάλαιο επιβάλλουν. Μιας κοινωνικής ειρήνης που για να επιτευχθεί δεν θα διστάσουν να στρέψουν τα όπλα των φρουρών τους ενάντια στους αναρχικούς, τους ανυπότακτους νεολαίους, τους φτωχοδιάβολους, τους μετανάστες, όλους όσους βρίσκονται στο κοινωνικό περιθώριο και η ζωή τους αποτελεί μια ποσοτική μεταβλητή στα στατιστικά διαγράμματα των τεχνοκρατών.

Όλα αυτά δεν αποτελούν τίποτα παραπάνω από την αδιαμφισβήτητη κοινωνική πραγματικότητα του καπιταλισμού. Το παράδοξο όμως είναι το γεγονός πως η κα Κωνσταντοπούλου, ως πολιτική αγωγή εναντίον του Κορκονέα, χαρακτήρισε το κείμενο μου ψευδές αφήνοντας παράλληλα να εννοηθεί ότι η δημοσίευση του είχε πολιτικές σκοπιμότητες.

Αποτελεί προσβολή μια μομφή που λέει ότι η με προσωπικό κόστος καταγραφή της ιστορικής αλήθειας και η πολιτική υπεράσπιση της μνήμης ενός νεκρού φίλου κρύβει τις οποιοσδήποτε πολιτικές σκοπιμότητες. Είναι προκλητικό δε όταν αυτή η δήλωση έρχεται από το στόμα μιας επαγγελματία πολιτικού και απευθύνεται σε έναν αναρχικό που βρίσκεται εδώ και έξι χρόνια στην φυλακή. Η αλήθεια είναι ότι αν κάποιος αναζητήσει πολιτικές σκοπιμότητες τότε θα τις βρει στις δηλώσεις της κα Κωνσταντοπούλου.

Πολιτική σκοπιμότητα κρύβει η αποπολιτικοποίηση του Αλέξανδρου μετατρέποντας έτσι μια κρατική δολοφονία με συγκεκριμένες πολιτικές και ιστορικές συνδέσεις σε ένα ατυχές περιστατικό, μια αντιδημοκρατική εκτροπή που θα ρυθμιστεί μέσα στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας. Πολιτική σκοπιμότητα κρύβει η μετατόπιση της συζήτησης γύρω από την πολιτική ταυτότητα του Αλέξανδρου ρίχνοντας ουσιαστικά νερό στον μύλο των πιο ποταπών, φασιστικών και αντιδραστικών απόψεων, νομιμοποιώντας ουσιαστικά τις κρατικές δολοφονίες σε περίπτωση που αυτές είναι στοχευμένες εναντίον όσων αγωνίζονται, εναντίον της κυριαρχίας. Πολιτική σκοπιμότητα και φτηνό λαϊκισμό κρύβει η πολιτική υποστήριξη της σε όλο τον ακροδεξιό/εθνικιστικό συρφετό που διαδήλωνε για την Μακεδονία. Πολιτική σκοπιμότητα κρύβει η δήλωση της ότι οι εθνικιστικές μαθητικές καταλήψεις (εδώ οι 15χρονοι μαθητές βολεύει να είναι πολιτικοποιημένοι) δέχονται προβοκάτσιες από τους χρυσαυγίτες με τον ίδιο τρόπο που οι αναρχικοί είναι προβοκάτορες όταν συγκρούονται με την αστυνομία κατά την διάρκεια κοινωνικών γεγονότων αναπαράγοντας την θεωρία των δύο άκρων. Πολιτική σκοπιμότητα κρύβει η από την πίσω πόρτα πολιτική υποστήριξη της, σε όσους διαδήλωναν υπέρ του Κατσίφα μέσα από άρθρα που αναπαρήγαγε στις ιστοσελίδες της.

Είναι πραγματική ντροπή για την ίδια να χαρακτηρίζει ψευδές ένα κείμενο που ήταν μια κατάθεση ψυχής ώστε να μπει ένα φρένο στην αποπολιτικοποίηση του Αλέξανδρου και να αποτυπωθεί δημόσια ένα μικρό κομμάτι της σύντομης ζωής και ιστορίας του.

Για να μπούμε όμως στην ουσία όλης αυτής της μεθοδευμένης επίθεσης, πρέπει να αναφερθούμε και στο

άρθρο του κ. Δελιχά στην εφημερίδα των συντακτών. Ένα άρθρο το οποίο ουσιαστικά αναδεικνύει μια πραγματικότητα, κατά την οποία η υπεράσπιση του Κορκονέα προσπαθεί να σπάσει τα ισόβια καλλιεργώντας ένα κλίμα ηθικού πανικού σχετικά με τα Εξάρχεια και με την πολιτική ταυτότητα του Αλέξανδρου, βάζοντας όμως ύπουλα πίσω από τις γραμμές ως αιτία το κείμενο μου και προσπαθώντας τεχνηέντως να μετακυλίσει την πολιτική ευθύνη σε περίπτωση που σπάσουν τα ισόβια προς το πρόσωπο μου.

Και εδώ βρίσκεται και η ουσία της συγκεκριμένης επίθεσης. Η πραγματικότητα είναι ότι όλους αυτούς τους ενοχλεί που βρίσκεται κάποιος να υπερασπιστεί την μνήμη ενός νεκρού συντρόφου και να μην τον αφήσει έρμαιο στα βρώμικα χέρια των “ευαίσθητων” πολιτικών, των “προοδευτικών” δημοσιογράφων, των κάθε λογής μικροπολιτικών συμφερόντων.

Η συγκεκριμένη στάση και πολιτική θέση -υποτίθεται αριστερή- επί της ουσίας νομιμοποιεί την ρητορική των φασιστών, των πιο συντηρητικών μικροαστικών απόψεων, τους κάθε λογής κυρ Παντελίδες αυτού του κόσμου. Διότι η άρνηση της πραγματικότητας -όπως ήταν αυτή που περιέγραψα στο κείμενο μου- από πλευράς της πολιτικής αγωγής και των υπερασπιστών της, ως δήθεν απάντηση στον μικροαστικό πανικό που διασπείρουν ο μπάτσος-δολοφόνος και οι συνήγοροι υπεράσπισης του, αφήνουν ένα τεράστιο κενό λογικής που καλύπτεται από τις άναρθρες κραυγές όλων όσων υποτίθεται αντιμάχονται ενώ στην πραγματικότητα τους ενισχύουν με την στάση τους.

Γιατί τα “αριστερόστροφα” επιχειρήματα που προβάλλουν, αποτελούν μια διολίσθηση στο πεδίο του διαλόγου που εξυπηρετεί τους φασίστες. Γιατί σημαίνει ότι αν πράγματι ήταν αναρχικός ήταν δίκαιο να δολοφονηθεί από την αστυνομία, ότι αν πέταξε ένα άδειο μπουκάλι μπύρας από τα τριάντα μέτρα είναι λογικό να τον εκτελέσουν εν’ ψυχρώ με μία σφαίρα στην καρδιά, ότι πράγματι όσοι 15χρονοι συχνάζουν στα Εξάρχεια με πολιτικό σκεπτικό είναι εν δυνάμει στόχοι σκοποβολής μιας αστυνομικής περιπολίας. Είναι επιχειρήματα που αποπροσανατολίζουν την συζήτηση όπως ακριβώς και στην περίπτωση του Ζακ λες και αν ήταν υπό την επήρεια ουσιών ήταν λογικό να ξυλοκοπηθεί μέχρι θανάτου μέσα σε σπασμένες τζαμαρίες από τους μαινόμενους προστάτες του ιερού δισκοπότηρου του καπιταλισμού, της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ένα σκεπτικό που ουσιαστικά αφήνει χώρο, τον οποίο καταλαμβάνουν όσοι ονειρεύονται μια απολυταρχική δυστοπία, στην οποία όσοι εξηγείρονται θα αφήνονται στο έλεος της κρατικής τρομοκρατίας, όσοι θεωρηθούν ύποπτοι για κλοπή θα λιντσάρονται από τον αφηνιασμένο όχλο, όσοι ορθώσουν το ανάστημά τους θα συκοφαντηθούν μέχρι το σημείο όπου η αντεστραμμένη πραγματικότητα θα γίνει η κυρίαρχη εικόνα για να την προπαγανδίσουν στους φιλήσυχους υπηκόους του καθεστώτος.

Και είναι ταυτόχρονα τόσο υποκριτική όλη αυτή η συζήτηση όταν την ίδια ώρα όλοι οι υπερασπιστές της απολυταρχικής δυστοπίας -που όλο και πλησιάζει- και οι υποστηρικτές τους, φωνάζουν μέσα από κοινωνικά δίκτυα, τηλεοπτικά παράθυρα και κοινοβουλευτικά έδρανα, “τι ήθελε το κωλόπαιδο στα Εξάρχεια”, “καλά να πάθει ο πρεζάκιας”, ενώ διαμαρτύρονται για το γεγονός ότι οι ειδικές δυνάμεις της αλβανικής αστυνομίας εκτέλεσαν τον Κατσίφα ο οποίος πριν λίγη ώρα πυροβόλούσε εναντίον τους. Είναι οι ίδιοι που επικαλούνται τους κανόνες εμπλοκής της αστυνομίας, είναι αυτοί που αναρωτιούνται για ποιον λόγο δεν υπήρξε η σύλληψη του, είναι αυτοί που καταγγέλλουν μονόπλευρα την καταπάτηση των “ανθρωπίνων δικαιωμάτων”.

Αυτούς τους κύκλους και αυτές τις πολιτικές απόψεις ενισχύουν με την ρητορική τους τόσο ο αρθρογράφος της εφημερίδας των συντακτών όσο και η κα Κωνσταντοπούλου, αποπροσανατολίζοντας την συζήτηση γύρω από την πραγματική ουσία των γεγονότων και δίνοντας έμμεσα χώρο σε αυτές τις απόψεις να κυριαρχήσουν ως μια λογική πραγματικότητα.

Από την δική μου πλευρά δεν πρόκειται να σταματήσω να υπερασπίζομαι τον εαυτό μου καθώς και την μνήμη του φίλου μου σε κάθε προσπάθεια σπύλωσης και λασπολογίας από όπου και αν προέρχεται.

Αν τα συγκεκριμένα πρόσωπα στα οποία αναφέρθηκα έχουν την στοιχειώδη αξιοπρέπεια και υπόληψη είναι υποχρεωμένα αφενός να ανασκευάσουν τα λεγόμενα τους και αφετέρου να σταματήσουν να ενισχύουν με τις απόψεις τους όσους ονειρεύονται την εξάπλωση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού σε κάθε πτυχή της ζωής μας, πράγμα αντικειμενικά δύσκολο αφού προσπαθούν με κάθε ευκαιρία να αποτελέσουν κομμάτι του. Σε διαφορετική περίπτωση είναι υπόλογοι απέναντι στην ανατρεπτική ιστορία, μια ιστορία που γράφεται με το αίμα όσων αγωνίζονται, με την πίστη όσων αγαπάνε την ελευθερία. Μια ιστορία που έχει τα δικά της κριτήρια εντελώς διαφορετικά από εκείνα όσων στο βωμό της πολιτικής τους σκοπιμότητας επέλεξαν να λερώσουν τις επιλογές και τις ζωές ανθρώπων. Μια ιστορία στην οποία οι άνθρωποι που αγωνίζονται, το αναρχικό - ανατρεπτικό κίνημα, όσοι νιώθουν να ασφυκτιούν από τον σύγχρονο τρόπο ζωής, έχουν καταγράψει στην μνήμη και την συνείδηση τους τι πραγματικά συνέβη πριν δέκα χρόνια στον πεζόδρομο της Μεσολογγίου, τους υπεύθυνους και τους πρόθυμους υπερασπιστές τους. Για αυτό και με κάθε ευκαιρία τιμάνε την μνήμη του

Αλέξανδρου με τον τρόπο που του αρμόζει όχι με σκυμμένο κεφάλι αλλά με μάτια που λαμπυρίζουν πίσω από τα οδοφράγματα. Όχι με ηττοπάθεια και μοιρολατρία αλλά με πίστη και αφοσίωση ότι ο αγώνας συνεχίζεται, μέχρι λέξεις όπως ελευθερία, αξιοπρέπεια, αλληλεγγύη να σταθούν στο υψηλότερο βάθρο της ανθρώπινης ύπαρξης όπως τους αξίζει.

Ο καθένας από τους εμπλεκόμενους λοιπόν σε αυτή την υπόθεση ας κοιταχτεί στον καθρέφτη και ας σταθεί στο ύψος των περιστάσεων.

Να σταθούμε απέναντι στους αρχιτέκτονες του ιστορικού αναθεωρητισμού!

Να αντισταθούμε σε όσους αναπλάθουν την ιστορική μνήμη προς όφελος τους!